

Pondělky by neměly být nebo aspoň týden by neměl začínat pondělím. Horký čaj spaluje jazyk, patro i hrdlo, příznačná vůně se ztratila v očekáváních dne. To není sobotní mléko či nedělní kakao s minutami far niente, než přinesou noviny, s první cigaretou na balkóně, kam už doputovalo slunce.

Naštěstí auto reaguje na první otočení klíčku, oči se naposled podvědomě dotknou oken a záclon bytu. Mám všechno? Na prosecké estakádě dva dlouhé proudy vozů sevřené hrdlem jediného průjezdu, navíc zkomplikované kontrolami dopravní policie. Nervózní cigareta čeká na objekt, na který by se mohl přelít unavený vztek. Kroužení kolem přečpaných parkovišť zmáhá rezignace. Rozhodnutí pro risk, ať se děje, co se děje.

Trafika připomíná nikotinový deficit a noviny otevírané ještě na schodech. Z vedlejší restaurace voní ranní káva, po pár krocích přebíhá škvířící se cibulkou. Ocelová vrata několikrát narážejí do masivních veřejí, jako kdyby chtěla odbít sedm ostře sledovaného začátku týdne.

"Už přišla ta buchta?" zeptá se dřív, než stačí pozdravit.

"Vypadáte, jako kdybyste chtěl znovu prokopnout skříň," neslyší odpověď, ale připomínku dávné příhody, neustále tradované.

"Už tu měla být!" podívá se na hodinky.

"Dámy mají právo na shovívavost," brání neznámou dívku spolupracovnice.

"Dámy ano, ale tahle si potřebuje vydělat peníze!"

Kolegyně neříká už nic, průklepák posloužil k utření stolu, dodělává si makeup, stříbřitě modrá obloha se jí stěhuje pod klenbu obočí, opálená sirka probouzí čelo, protahuje se, z podpaždí uniká noc, kdyby se nestyděla, slastně by si vzdychla.

"Nazdar, kamarádko!" zdraví kolegyni. "Jak ses měla?"

Stahují se ke křeslům u vaříče, dávno už se rozpálil, ale pořád ještě šuškejí a šuškejí, hihňají se a naklánějí k sobě.

"Moc vychované nejste, dámy!" napomíná je.

"Ale to jsou jen takové naše holčičí věci," odsekne jedna z nich.

I když je jim přes třicet, stále si ještě hrají na holčičky. Ale i mužský svět zbláznil puerilismus.

Dopovídaly a dívají se z okna. Vřískající děti vítají červen. Otevírají zašmouraná skla dokořán: "Budete mít krásný den a možná i celý týden... Obstaral jste si aspoň krásnou slečnu?"

Pokrčí rameny: "Dohodili mi ji kamarádi," podívá se znovu na velkou ručičku, která přešla už čtvrt. "V každém případě je nedochvilná!"

"Co nadáváš?" objeví se ve dveřích hlava vedoucího. "Jedna líbezná dívka stojí u vrat, ale doufám, že nečeká na tebe... Pro takového mezulána by jí bylo škoda!"

Omluvil se a prudce vyjel ze zakázaného parkoviště. Na křižovatkách se předek auta hluboko sklání kupředu. Za městem jako by testoval, co vůz vydrží.

"Už jsem se přesvědčila, že umíte jezdit," šeptne.

Automaticky uvolní nohu na plynovém pedálu: "Honza," podá jí ruku.

Zasměje se.

"Ovšemže ne ten z pohádky!"

"Kvůli tomu jsem se nesmála... Jmenuji se Jana," dívá se stále přímo před sebe.

Poprvé si ji po vteřinách prohlíží. Je z dívek, na které obyčejně nemáme štěstí. Vidíme je chodit s tenisovou raketou nebo s notami na klavír. Nerozezná se u nich věk od šestnácti do třiceti. Poté se ztrácejí, opravdu mizí. Po ženách s igelitovými taškami Pan American nákupu se už tak neohlížíme. Jana se ještě nezačala ztrácet. Možná už mohla, podíval se na ni ještě jednou.

"Koupíte? Nekoupíte?" vnímá i mimo oční sektory, pondělky na ni neplatí.

"Jde jen o takový zvyk. Vojáci tomu říkají rekognoskace terénu."

"Co?" trochu to slovo protáhne.

"Rekognoskace terénu..."

"Něco jako vivisekce?"

"Vzdáleně... Nepitvám vás zaživa. Nejste zvíře. I zvířata se nyní musí pitvat v narkotizovaném stavu.

"Tak tedy co?"

"Nutíte mě k upřímnosti. Vojáci, než přijmou rozhodnutí, si terén vždycky dlouho prohlížejí..."

Zmlkla, hovor přeskočil, kam neměl. Nasliněným prstem si stírá sazi na kloubu ruky, na čele se zastavila hubená starost, stáhla si k sevřeným kolenům sukni, která se neposlušně vrací zpět.

Mlčí-li žena, je lépe mlčet také.

Postranním okénkem mu přímo do tváře proudí slastný vzduch, slabý však na to, aby šlápl na krk stoupající hořkosti. Hořkosti ne. Kde se bere to ne, nikdy, za žádnou cenu, nechci,

zarputilost bez příčiny? Měla by snad říkat Proším? a neptat se Co? Neoslepovat zlatým pruhem levačky? Ach, v tom je to!

Grisetka, midinetka v holubí šedi, sukně je zase v polovině opálených stehů se stříbřitě zlatými chloupky, stahuje ji zpět.

Kolena jsou hned ven, bude ten pohyb opakovat do nepříčetnosti.

Štíhlý krk v šarlatovém límci halenky, vyčesané vlasy odhalují místa, kam by bylo lepší se nedívat, ne!

Asi jsem nezačala nejšťastněji, hledá příčiny zvláštního napětí, pán bude jaksi na pořádek a dochvilnost, čekala venku a měla jít dovnitř, je dost pinklich, to slovo se mi líbí, měla bych se zeptat, co budu dělat, tváří se jako by polykal tlustý škraloup z bílé kávy, jedl koprovku, sahal na pytle s cementem ostříhanými nehty, pil sádru před roentgenem žaludku, umýval černé nádobí jako já kdysi na studentské brigádě v Alcronu.

Asi jsem nezačal zrovna nejšťastněji, jak zaskočený holič, vyhnaný po neděli do nečekané práce, voní levandulovým mýdlem, jen tím, připravena vysmát se té mizérii, jak zvednu hledí, sejmu masku, odložím chrániče, jakoby vždycky naladěná, do pěkného

i denuncujícího počasí, ani se nezeptá, co bude dělat, spoléhá ve všem, že je jak vysoustruhovaná, z alabastru, půjčená na pár dní z výkladní skříně Pragoimportu, s prstem nyní na rtu, snad přemýšlí, mohla by se něco zeptat, přervat ten hiát času, stála tam na rozbité mozaikové dlažbě s nevídanou taškou, asi s převlečením na každý den, na každý z těch dvanácti dní.

Podepsaná smlouva leží na zadním sedadle, jen sáhnout dozadu a položit na klín.

Čte, ukazuje si prstem, jak auto poskakuje na nerovné cestě. Takhle se kdysi učila číst. S moudrou paní učitelkou za zády, s nástěnkami po stěnách třídy. Dojde k částce, začervená se, položí smlouvu zpět a prolomí ticho s: "Děkuji!"

"Hrávala jste tenis?"

Otočí překvapeně hlavu, už zase nad něčím přemýšlela: "Ano," odpoví se zvědavě zvednutým obočím.

"Pak ovšem i na klavír!"

"Nevím, co je na tom směšného," je citlivá i na nepatrný odstín v hlase.

Kočíčí hlavy malého náměstí roztřásají odcházející tlumiče automobilu: "Dáme si gáblík!" řekne jak řidič, který ho kdysi vozil.

Bílí zedníci v automatu ztichnou, když vstoupí, sklenice s pivem se zastaví ve vzduchu jak v Šípkové Růžence nebo vykřikne-li někdo Štronzo! Znejistí, ruka s náprsní taškou se mu roztřese, když se zastaví u pultu, patří nyní k ní. Stojí proti sobě, s párkem a coca-colou před sebou, vedle nich stále ještě ticho, je blízko tomu věřit, že kdyby ji políbil, svět se zase dá do pohybu. Ne! Nejstrašnější jsou nejkrásnější věci. Pije colu z lahve, jemu se to líbí, konečně usoudí, že je snad okamžik se zeptat: "Co budu dělat?"

"Co máte ve smlouvě!"

Jak začali spolu mluvit, automat si zase začal všímat piva. Protrásá se neděle, mistrovství světa v kopané. Deyna, Cubillas, Rivelino, Konkilia, Krankl, Kempes, bekovka Schöna, žvanivý Alli Mc Leod, nešťastný Coutinho, postavit mužstvo tak my z automatu! Nejmladší přináší další metr sklenic. Nad tím vším Švejk na cestě do Budějovic chce klid.